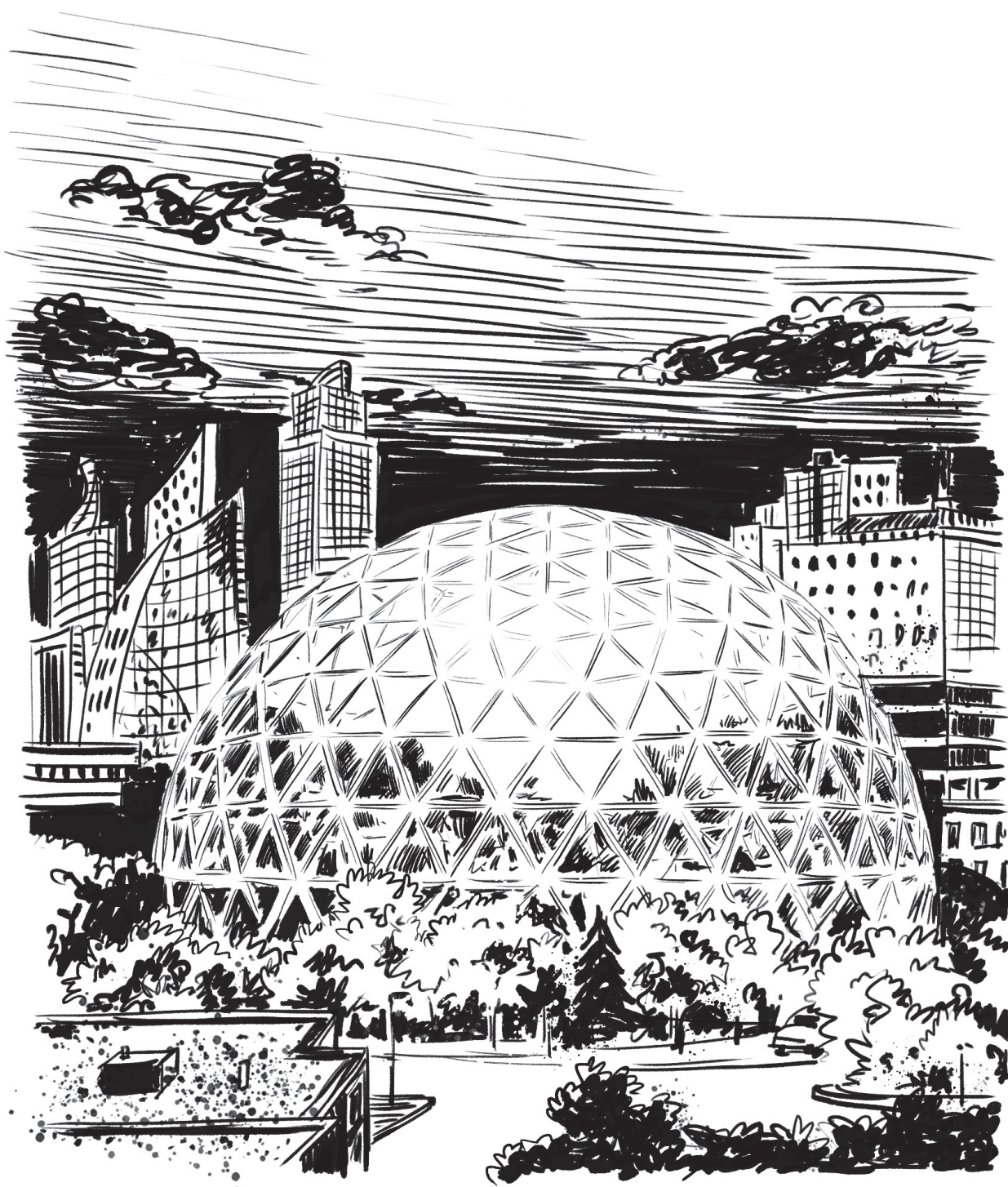

DEEL 1

DE CONFERENTIE

1

Ravi

Ravi krijgt de broccoli nauwelijks door zijn keel. Veel te zenuwachtig is hij. Over minder dan een uur zullen hij en zijn vrienden een van de meest verboden dingen gaan doen.

Hij kauwt en kauwt en staart naar de twee tegenover hem aan tafel. Als je van niets zou weten, zou je zeggen dat dit een doodgewoon gezin is. Vader, moeder en hun zoon van bijna dertien. Doodgewoon rijtjeshuis, een dogobot die in de gang staat te kwispelen, niets bijzonders.

Maar Ravi weet wel beter. Al lijken ze als twee druppels water op zijn echte ouders, die twee aan de overkant van de tafel zijn niet eens van vlees en bloed.

‘Heb je geen trek?’ vraagt zijn robotmoeder.

‘Je moet goed eten,’ zegt zijn robotvader.

‘Neem nog wat boontjes,’ zegt zijn robotmoeder.

Ravi glimlacht. ‘Nee, dank je, mam. Ik heb genoeg.’

Sinds hij een paar weken geleden ontdekte dat dit niet zijn echte ouders zijn, speelt hij het toneelstukje mee en doet hij of hij

niet doorheeft dat zijn huis is overgenomen door deze twee griezelig echte machines.

Hij werpt een blik op zijn polsofoon. Nog vijftig minuten, dan start het concert. Als de Gouverneur of zijn agenten hen te pakken krijgen worden ze zeker weten opgesloten. Maar Ravi, Mink, Blinker en Zina hebben alles goed voorbereid. Dagenlang hebben ze in de watermolen in het bos aan het plan gewerkt en geoefend. Ravi kan de akkoorden en loopjes wel dromen. Ze kringelen meteen door zijn hoofd.

Dat is het rare: steeds als hij denkt aan een geheim concert krijgt hij buikpijn omdat het zo spannend is, en tegelijkertijd kan hij niet wachten tot het zover is, tot hij daar staat met zijn gitaar en speelt en de hele menigte uit haar dak laat gaan. Misschien, denkt Ravi, misschien lijkt dit gevoel wel op verliefd zijn. Net zo buikpijn-spannend en net zo leuk. Al weet hij nog niet precies hoe dat voelt, echt verliefd zijn...

‘Wat doe jij nou?’ brengt zijn robotmoeder plotseling uit. ‘Dat leek wel neuriën!’

‘Deed ik dat?’ Ravi slaat een hand voor zijn mond.

Zijn robotouders staren hem geschokt aan. ‘Dat was de laatste keer, Ravi, dat je hier in huis neuriet,’ zegt zijn vader streng. ‘Je weet hoe ongezond het is!’

‘Sorry. Het ging vanzelf.’

Zijn robotvader schudt geërgerd zijn hoofd. ‘Het is allemaal de schuld van die Rebellen. Met hun muziekaanvallen bestoken ze iedereen met die gevaarlijke melodieën. En vooral kinderherenen weten ze binnen te dringen.’

Ravi moet zijn best doen om niet te gaan grijnzen. ‘Ja, die Rebellen zijn verschrikkelijk.’

Na het eten moet hij met zijn ouders het nieuws kijken. Op de bank, schouder aan schouder, Ravi ingeklemd tussen de twee robots. Alsof het zijn bewakers zijn.

Het journaal waarschuwt alweer voor de besmettelijke ziekte, lamlitis. Er verschijnen beelden van verkeersopstoppen. Een tram staat stil midden op een kruispunt. De trambestuurder is als een pop voorovergevallen tegen de voorruit. Bij een ijskarretje is een ijscoman omgevallen, hij hangt verstijfd in een vreemde houding half over de ijsbakken, ijslepel nog in de hand, zijn elleboog in een bak aardbeien. In de achtergrond vangt Ravi een glimp op van twee giechelende jongetjes, hun wangen vol bruine en roze vegen.

Dan komt het hoofd in beeld van de Gouverneur met zijn smetteloze witte haren en zijn ijsgrijze ogen. 'Onze stad gaat gebukt onder deze mysterieuze ziekte,' zegt hij ernstig. 'Iedereen die besmet is, krijgt een tijdelijke verlamming. U herkent de ziekte aan de starende blik en totale verstijving. Mocht u een slachtoffer zien, probeer hem of haar dan niet te helpen, maar *blijf uit de buurt*. Waarschuw onmiddellijk Stadsveiligheid, zij zullen het verder afhandelen en kunnen de verlamming, eh... genezen. Maar wilt u niet zelf verlamd raken, *blijf dan vooral uit de buurt!*'

Logisch dat de Gouverneur niet wil dat mensen in de buurt komen, denkt Ravi. Dan zouden ze wel eens kunnen ontdekken dat die slachtoffers helemaal geen 'mysterieuze ziekte' hebben, maar dat ze niet meer bewegen omdat het robots zijn die door iemand stiekem zijn *uitgezet!*

Zodra het nieuws is afgelopen veert Ravi overeind.

'Waar ga jij heen?' zeggen zijn robotouders meteen.

'Eh... even naar buiten.'

‘Nee,’ zegt zijn moeder beslist. ‘Jij gaat nergens heen. Je hebt het net gezien. Het is steeds gevaarlijker in de stad met die lamlitis overal. Voorlopig mag je niet meer ’s avonds de deur uit.’

‘Wát? Maar...’

‘En heb jij je sommen al gemaakt?’

‘Het is vakantie!’

‘Hier hebben we het vaker over gehad. Je weet dat meester Lucas je niet voor niets extra oefenhuishwerk heeft meegegeven.’

Ravi zet zijn tanden op elkaar. Dat wás niet eens meester Lucas. Niet de echte, tenminste. Dat extra werk kreeg hij van zijn stomme robotdubbelganger. De echte meester Lucas is ontvoerd en omgebotteld. Die staat nu ergens, geen idee waar, in een moeras te zwoegen voor de robots. Net als Ravi’s echte moeder en al die andere ouders.

Wist hij maar waar dat moeras is. Dan zouden hij en zijn vrienden hen proberen te bevrijden. Dan zou hij niet langer opgescheept zitten met deze neppers van kunststof en staal die hem altijd maar op zijn nek zitten.

‘Wat ga je nu doen?’ vraagt zijn mammobot.

‘Huiswerk,’ liegt Ravi.

‘Heel goed.’

Ravi stuift de trap op. Wacht maar. Een echte Rebel hou je niet binnen. Op zijn kamer haalt hij zijn masker tevoorschijn uit de geheime plek achter het ventilatierooster. Bij het zien van de sluwe vossenkop krult er een grijns om zijn mond.

Vlug stopt hij het masker in zijn rugzak. Hij schuift behoedzaam zijn raam open, gluurt of de kust veilig is en klimt op het afdak, de koele avondlucht tegemoet.

Ravi

Het is druk in het winkelcentrum. In de hal, op de roltrappen en de balustrades krioelt het van de mensen met tassen en zweefkarretjes. Het is natuurlijk goed dat er veel mensen zijn, daarom hebben ze ook een koopavond gekozen. Toch geeft het Ravi een wiebelig gevoel in zijn knieën, alsof daar een paar botjes loszitten.

Terwijl hij en Mink op de roltrap naar boven glijden tuurt hij omhoog naar het balkon op de derde verdieping. Daar zullen ze straks spelen. Omdat de verdiepingen als de balkons van een theater rondom de centrale hal liggen is het overal vandaan goed te zien. Het lijkt ineens heel hoog. Ravi voelt zijn handen plakken van het zweet.

Mink lijkt nergens last van te hebben. Hij begint zelfs zachtjes een van hun liedjes te zingen en mee te trommelen op de roltrapleuning.

Ravi stoot hem aan. ‘Sssjt!’

‘Relax,’ fluistert Mink. ‘Mijn zus heeft het hele bewakingssysteem toch gehackt?’

‘Maar de beveiligers hebben ook oren,’ zegt Ravi, en hij wijst op de man bij de ingang van de kledingwinkel, met zijn haren strak naar achter in een paardenstaartje. Er zijn er drie in totaal. In de buurt van iedere beveiligers hebben zich twee Rebellen-vrienden verdekt opgesteld. Het is belangrijk dat zij straks alle beveiligers precies tegelijk uitschakelen, zodat die niet de kans krijgen elkaar te hulp te schieten of versterking op te roepen. Ravi ziet Alyssa uit zijn klas met haar broertje, hij ziet Fabian en Sawan – twee nieuwe Rebellenvrienden – en iets achter de paardenstaartman staan Lazza en Leyla zogenaamd in een rek met jurkjes te neuzen.

Mink zwaait even en knipoogt naar Lazza. Meteen begint ze te stralen. Mink haalt grijnzend een hand door zijn haar, dat eigenwijs weer terugspringt. Zijn wangen gloeien.

‘Hebben jullie iets of zo?’ vraagt Ravi een beetje beduusd.

‘Nog niet,’ zegt Mink vrolijk. ‘Misschien dat ik haar na dit concert ga vragen.’

‘...Als we dan niet opgepakt zijn,’ mompelt Ravi.

Mink stoot hem in zijn zij. ‘Stel je niet aan, Raaf. Wat kan er nou misgaan?’

Heel veel, denkt Ravi. Maar hij recht zijn rug en probeert er niet aan te denken. Ze hebben het plan uitgebreid doorgesproken. Zina’s pappobot is al onderweg met zijn zoever, het zal allemaal wel goed komen.

Hij blikt op zijn polsofoon. Nog tweeënhalve minuut, dan moeten Mink en hij het teken geven. Dan zullen de Rebellenvrienden de beveiligers uitschakelen. Ondertussen zal de ziekenzoever landen op het dak van het winkelcentrum en kunnen hij en Mink naar de derde verdieping rennen en daar het dakluik

openzetten om Zina en Blinker binnen te laten met alle instrumenten.

Wanneer ze op de eerste verdieping zijn aangekomen, horen ze een hoop rumoer uit een van de winkels komen, Sems Suikerpaleis. Een groepje kinderen komt lachend naar buiten rennen, de armen vol snoep. Sommigen hebben blauwe en groene vegen rond hun mond, sommigen houden hun trui op als een buidel vol met knetterkauwgom, zuurstokken, bliksemballen, space-sabbe-laars en lichtgevende lolly's. Een meisje graait in haar buidel en steekt Mink en Ravi twee volle handen snoep toe. 'Hier!'

'Hè?' Ravi staart naar het snoep in zijn handen.

'Iemand heeft de snoepverkoper uitgezet. Je kunt gewoon pakken wat je wil!' Ze gooit nog een bliksembal in haar mond en rent ervandoor.

Dat er gratis snoep valt te graaien verspreidt zich als een lopend vuurtje. Binnen een paar tellen zwermen kinderen als wespen de winkel in en uit.

Maar de beveiligers hebben het ook gemerkt. Eén van hen, een vent met een stierennek en rood stekelhaar, komt met grote passen aanlopen. Fabian en Sawan, die hem in de gaten moesten houden, zijn nergens meer te bekennen, misschien zijn ze ook snoep scoren. Bij de winkel stuiven kinderen ervandoor met hun buit. Heel even staat de stierennek op het punt achter ze aan te gaan; dan valt zijn oog op Ravi en Mink met hun handen vol snoep. Voor ze het doorhebben heeft hij ze allebei in hun kraag gegrepen. 'Mag ik jullie betalingsbewijs zien?'

'Maar...' stamelt Mink. 'We hebben dit gekrégen. Wij stonden hier alleen maar!'

‘Ongeloofwaardig verhaal. Komen jullie maar even mee.’

‘We wilden dit snoep niet eens,’ sputtert Ravi tegen. ‘En we hebben helemaal geen tijd...’ Zijn blik schiet omhoog naar het luik in het dak – door het glas ziet hij de ziekenzoever al aan komen zweven...

De beveiligiger met het paardenstaartje komt ook aangesneld, op de voet gevolgd door Lazza en Leyla, die hem op het afgesproken moment moeten uitschakelen. Met grote ogen staren ze naar Ravi en Mink. Wat moeten ze nu doen? Dit stond niet in het plan!

De paardenstaartman overlegt met zijn collega en wijst naar de snoepwinkel. ‘Lamlitis?’

‘Zeer waarschijnlijk.’

‘Ik roep versterking op.’ Hij brengt zijn polsofoon al naar zijn mond.

Geschrokken wisselen Ravi en Mink een blik. Versterking? Nu al? ‘Moeten we het niet afblazen?’ sist Ravi tussen zijn tanden.

Maar Mink schudt zijn hoofd. ‘Dat is zonde. Het moet lukken. Laten we beginnen.’ En voor Ravi kan protesteren, steekt Mink al een hand op om het teken te geven. Lazza en Leyla knikken gespannen en sluipen dichterbij. Mink telt geluidloos af op zijn vingers: vier, drie, twee, één...

Precies tegelijk springen de twee meiden elk op de rug van een beveiligiger, slaan een arm om hun nek en prikken met een vinger in hun linkeroor. *Klik! Klik!*

De beide beveiligigers verstijven en hellen naar voren. Net op tijd springen de meiden eraf voor de robots op de tegels kletteren. Op de begane grond heeft Alyssa ook de derde beveiligiger gevloerd, ziet Ravi.

‘Fjoew!’ lacht Mink. ‘Dat liep bijna in de soep!’

‘Bijna?’ brengt Ravi uit. ‘Het lóópt al in de soep! Versterking is nú onderweg en het luik had al open moeten zijn!’ Hij wijst omhoog. Door het luik in het plafond ziet hij de gezichten van een kat en een adelaar. Ze bonken op het glas.

Ravi en Mink haasten zich de roltrappen op naar de bovenste verdieping. Onderweg zetten ze vlug hun maskers op. Ravi klapt het laddertje uit en duwt het luik open.

‘Waar bleven jullie nou?’ sist Blinker vanachter haar masker.

‘Chaos hier,’ hijgt Ravi. ‘Een paar kinderen plunderen de snoepwinkel, versterking is al opgeroepen en... ik denk niet dat we het redden.’

‘Tuurlijk wel,’ zegt Zina vanachter haar adelaarsmasker. ‘Hier!’ – ze geeft Ravi zijn gitaar aan. ‘We hebben dit wekenlang voorbereid. We wagen het erop. En vergeet niet dat we die extra hinderenis hebben ingebouwd.’

Ze laat zich door het luik zakken en klimt naar beneden. Haar pappobot – met een berenmasker op – geeft de luidsprekers aan, en nog geen twee minuten later staat de hele band klaar op het balkon.

Ravi zet in, Mink slaat een strak ritme op zijn drumstel en Blinker ploinkt een aanstekelijk loopje op haar basgitaar. Ze spelen hun hit, het lied dat velen al kennen. Het galmt door het hele winkelcentrum. Nieuwsgierig haasten mensen zich de winkels uit en verzamelen zich op de balustrades. Ook beneden in de hal zien ze mensen omhoogkijken. ‘De Rebellen! De Rebellen!’ beginnen ze te juichen.

Zodra Ravi de mensen ziet meedeinen op de eerste tonen groeit er een voorzichtige lach op zijn gezicht. Toch blijft hij op

zijn hoede, en steeds schiet zijn blik naar de deuren in de hal beneden. Door al het gedoe zal het niet lang duren voor de agenten van Stadsveiligheid zullen binnenvallen.

Pas als Zina begint te zingen vergeet hij even zijn zorgen. Zoals ze daar staat, met haar masker op, één hand om de microfoon, de ander in de lucht, dansend en helemaal in vervoering, is het net of ze iemand anders is. Een engel, een reuzenadelaar, iemand van een andere planeet die de hele stad weet te betoveren met haar stem. De mooiste stem die Ravi kent.

*Jij wil naar buiten
maar zij zeggen: blijf binnen
Je lijkt wel verdwaald in je eigen huis
Zij zeggen: zwijgen
wanneer je juist wil zingen
De stilte dreunt: is thuis nog thuis?*

*Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet:
Ze lijken, maar ze zijn het niet
Ik snap het, 'k heb het licht gezien, het blauwe licht gezien*

*Trap er niet in! Oeoh, oeoh, oe!
Zijn je ouders wel van vlees en bloed?
Trap er niet in! Oeoh, oeoh, oe!
Zijn ze niet van ijzer? Kijk eens goed!
Het is niet makkelijk om te geloven
Je moet het zien met je bloedeigen ogen
Trap er niet in!
Want je wordt staalhard, staalhard bedrogen
Je wordt staal...*

Zina stokt – daar komen de eerste agenten het winkelcentrum binnenstormen. Ze zijn nog niet eens halverwege het lied! Mink hapert, Ravi laat zijn gitaar al los, maar Blinker sist: ‘Niet opgeven. Doorspelen! We hebben nog even...’ En ze grijpt naar haar polsofoon. Dat is waar ook – zij heeft een extra hindernis voor de agenten ingebouwd. Toch moet Ravi al zijn moed verzamelen om door te blijven spelen.

Blinker toetst iets in op haar polsofoon en met een suizend geluid komen plots alle roltrappen tot stilstand. Meteen daarna beginnen ze weer te rollen, maar allemaal *naar beneden*, steeds sneller en sneller. De eerste agenten die een roltrap proberen op te rennen merken verbaasd dat ze niet omhoogkomen, maar meteen weer naar beneden rollen. Hoe ze het ook proberen, steeds weer dwingen de rollende treden hen terug. Omdat een tweede ploeg agenten ook de trap op wil, botsen ze onder aan de roltrap op elkaar, en een paar gaan onderuit. Al gauw is het één grote hoop met agenten die over elkaar heen buitelen. Mensen staan erbij en drukken een hand op hun mond om niet in lachen uit te barsten, kinderen komen niet meer bij en maken filmpjes met hun polsofoons.

Nadat de zoveelste agent is omgekegeld maakt één agent zich los uit de kronkelende bende. Hij kruipt naar de zijkant van de roltrap, waar hij een kastje opentrekt. Hij rommelt even in het kastje en de roltrap komt tot stilstand. De agenten krabbelen overeind en kunnen eindelijk naar boven rennen.

‘Inpakken en wegwezen!’ roept Ravi naar de anderen.

Zina laat haar microfoon zakken maar blijft ongelovig staan.

‘Schiet op!’ roept Ravi en grijpt haar bij haar arm.

Nog voor de agenten de laatste roltrap hebben uitgeschakeld, zijn Ravi en zijn vrienden alweer door het dakluik ontsnapt en zitten ze met al hun spullen achter in de zoever die met ronkende propellers opstijgt.

‘Dat was kort...’ hijgt Mink.

Zina zit voorovergeleund, haar hoofd in haar handen.

Blinker smijt kwaad haar kattenmasker van zich af. ‘Wéken heeft het gekost om dit voor te bereiden. En dan gaat het de mist in omdat een paar kinderen zo nodig snóép moeten plunderen...’